

Alkotmánybíróság

Ügyszám: IV/939-1/2021.

Az első fokon eljáró Siklósi Járásbíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] **indítványozó** (jogi képviselő:
SCHVERTFŐGEL és TÁRSA Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Schvertfőgel Zsuzsanna ügyvéd [REDACTED]
[REDACTED])

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.20.649/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Pertörténet

Jelen beadvány indítványozója, [REDACTED]
mint felperes keresetet terjesztettem elő az [REDACTED]
[REDACTED] alperes ellen, elsődlegesen jogalap nélküli gazdagodás, másodlagosan szerződésen kívül okozott kár jogcímén.

Az elsőfokon eljáró Siklósi Járásbíróság 1.P.20.293/2016/41. sorszámú – felperesi keresetet elutasító - ítélete ellen a felperes fellebbezése folytán eljáró Pécsi Törvényszék 1.Pf.20.132/2018/7. számú jogerős részítéletével az első fokú bíróság ítéletét a jogalap nélküli gazdagodás megfizetésére irányuló keresetet elutasító részében helybenhagyta, az ezen felüli (szerződésen kívül okozott kár) részében hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Pécsi Törvényszék 1.Pf.20.132/2018/7. számú jogerős részítélete ellen az alperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria mint felülvizsgálati bíróság a felvizsgálati kérelmet a Pfv.V.21.939/2018/2. számú végzéssel elutasította.

Az elsőfokon eljáró Siklói Járásbíróság új eljárásban hozott 1.P.20.381/2018/75. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 1.095.474.- forintot és ennek 2017. január 1-napjától a kifizetés napjáig járó, minden késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat mértékével megegyező késedelmi kamatot, továbbá kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 230.330.- forint részperköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

A Pécsi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az 1.Pf.20.517/2019/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az alperes tőkemarasztalását 3.246.205.- forintra felemelte, mellőzte a keresetet elutasító rendelkezést, valamint a felperes perköltségben marasztalását és rendelkezett a perköltség viseléséről.

A jogerős ítélet ellen alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján eljáró Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.VI.20.649./2020/5. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította, továbbá rendelkezett a perköltségről.

Tényállás

A peres eljárás felperese [REDACTED]
alperese az [REDACTED] volt.

Az osztatlan közös tulajdonban álló [REDACTED] külterület [REDACTED] hrsz-ú, szántó megjelölésű ingatlan 7652/50772-ed része – és az [REDACTED] külterület [REDACTED] hrsz-ú, szántó megjelölésű ingatlan 23442/127836-od része, összesen 9.1744 ha terület képezte felperes tulajdonát.

Peres felek 2005. január 1. napjától 2014. december 31. napjáig tartó határozott idejű haszonbérleti szerződést kötöttek egymással a felperes tulajdonát képező ingatlan illetőségekre.

Felperes, még a haszonbérleti jogviszony időtartama alatt, 2012. május 30. napján kérelmet nyújtott be a Siklói Körzeti Földhivatalhoz a tulajdonát képező ingatlan illetőségek önálló ingatlanként történő kialakítása és ingatlan-nyilvántartási bejegyzése iránt. A felek közötti haszonbérleti szerződés a határozott idő lejártával megszűnt, a felperes 2015. február 26-án tájékoztatta az alperest, hogy a haszonbérleti szerződést nem hosszabbítja meg, a tulajdonát képező területet maga kívánja művelni. és kérte a földterületek kiadását. Az alperes tájékoztatta a felperest, hogy a két közös tulajdonú ingatlant haszonbérleti szerződések alapján használja, a tulajdonostársak használati megállapodása nélkül a felperes birtokba adási kérelmét nem tudja teljesíteni.

Alperes földhasznosítási kötelezettségére hivatkozva a felperes tulajdoni illetőségét képező területeket továbbra is használta. Nem vitatottan 2015-2018. között az alperes 1.118.795.- Ft használati díjat fizetett a felperesnek.

Felperest 2015. április 1. napjától a földhasználati nyilvántartásba a tárgyi tulajdoni illetőségekre földhasználóként bejegyezték.

A felperes által 2012-ben indított eljárás alapján tulajdoni részilletőségei a peres eljárás alatt, 2019-ben kerültek önálló ingatlanként ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre.

Felperes elsődlegesen jogalap nélküli gazdagodás, másodlagosan szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránt nyújtott be keresetet az alperes ellen.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Alulírott indítványozó nyilatkozom, hogy a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény szerinti rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem. Tekintettel arra, hogy a jogerős ítélet számomra megfelelő döntést tartalmazott, rendkívüli jogorvoslattal nem éltem.

Nyilatkozom továbbá, hogy a Kúria előtt nincs felülvizsgálati eljárás folyamatban és a felek nem kezdeményeztek perújítást.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló Pfv.VI.20.649/2020/5. számú ítélete elektronikus úton, a felperesi jogi képviselő-, a SCHVERTFÖGEL és TÁRSA Ügyvédi Iroda office@schvertfogel.com e-mail címre 2021. február 16. napján ertesites@kozpontirendszer.gov.hu érkezett értesítést követően az ügyvédi iroda tárhelyéről ugyanezen a napon letöltésre, azaz közlésre került.

Ezen tényre tekintettel nyilatkozom, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő, az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Mint a polgári eljárás felperese, az alkotmányjogi panasz indítványozójaként érintettségem nem kíván bizonyítást.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Kúria egyedi ügyben hozott Pfv.VI.20.649/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenes, mert az alaptörvény-komfort Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényt, annak 272. § (2) bekezdését és 275. § (2) bekezdését-, Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 5:78. §-át és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény

hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 41. §-át az **Alaptörvény 28. cikkében foglalt alapvetéstől eltérően, az alaptörvénybe ütköző módon értelmezte és alkalmazta, amely az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelméhez vezetett**, megsértve ezzel az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésben foglaltakat is.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A Kúria a Pfv.VI.20.649/2020/5. számú ítéletével megsértette az Alaptörvény

R) cikk (2) bekezdését „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

28. cikkét „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését “ Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

az alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, „Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

b.a) A Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 272. § (2) bekezdése szerint: 272. § (2) „A felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a Kúria kizárólag a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által megjelölt, tartalmában is kifejtett anyagi és eljárásjogi jogszabálysértéseket vizsgálhatja. A felülbírálat tartalmi és perjogi kereteit a felülvizsgálati kérelem határozza meg [rég. Pp. 275. § (2) bekezdés, 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3., 4.]. (Pfv. 20.984/2018/19.)

A Kúria az 1/2016. (II. 15. PK véleményben kifejtett álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem, mint rendkívüli jogorvoslati kérelem központi eleme a megsértett

jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása. Az előbbivel szemben az a követelmény érvényesül, hogy a fél a felülvizsgálati kérelmében pontosan jelölje meg azt a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet, amelynek a megsértésére hivatkozik.

A régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint „A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül, kivéve, ha a pert hivatalból megszünteti, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok áll fenn.”

A Kúria az ítéleti indoklásban felsorolta az alperes által a felülvizsgálati kérelmében megjelölt azon a jogszabályokat és jogszabályhelyeket, amelyeket a másodfokú bíróság döntéshozatala során megsértett, így a Tft. 1. §, 3. §, 11/b. §, 11/C. §, a Földforgalmi tv. 1. § 5. §, 8. §, 38. § (1)-(2) és (4) bekezdés, 39. § 42. § (1), (3)-(4) bekezdés, 49. §, 60. §, 71. §, 62. §, 14. § (1) bekezdés, 27. §, Fétv. 70. §, 71. §, a Ptk 6:525. §, a földmérésről szóló 2012. évi XLVI. tv. 1. §, 23. § és 28. §, a termőföld védelméről szóló 2007. évi CXXIX. tv. 5. § (1) bekezdés rendelkezéseit.

A Kúria álláspontom szerint a felülvizsgálati kérelem keretein túlterjeszkedett, amikor ítéletét nem a felülvizsgálati kérelemben megsértettként megjelölt jogszabályhelyek vizsgálata alapján, **nem azok keretei között hozta meg**, hanem azokat figyelmen kívül hagyva, a felülvizsgálati kérelemben a megsértett jogszabályhelyek között meg nem jelölt Ptk 5:78. §-ra és a Ptké. 41. §-ra alapította.

A régi Pp. alapelvei közül a 2. § (4) bekezdésébe foglaltak szerint „ A bíróság e törvény alkalmazása során annak rendelkezéseit, csak az ebben a fejezetben meghatározott alapelvekkel összhangban értelmezheti, valamint a 3. § (2) bekezdésben foglaltak, szerint „A bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.”

A Kúria az ítélet indoklásában nem tért ki arra, hogy a felülvizsgálati kérelemben az alperes által megjelölt, mint a másodfokú bíróság által megsértett – jogszabályhelyek vizsgálatát és így a régi Pp. hivatkozott rendelkezéseit milyen okból mellőzte.

Álláspontom szerint esetemben a Kúria jogalkalmazása a bírói jogértelmezés olyan kirívó hibája, amely a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozta.

Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása

minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek. (23/2018. (XII. 28.) AB határozat[26])

b.b) A Kúria ítéleti indoklása szerint a perbeli jogvitában az „ügydöntő kérdés megítélésében - vagyis annak eldöntésében, hogy az osztatlan közös tulajdonban álló földnek a felperes tulajdoni hányadának megfelelő részén a haszonbérelő alperes használati jogosultsága megszűnt-e azért, mert 2014. december 31. napját követően felperes a tulajdonostársaitól eltérően a haszonbérleti szerződést nem hosszabbította meg, attól az alpereshez címzett nyilatkozatban elzárkózott - a Ptk az irányadó.”

A Ptké 41. § szerint a „ Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a Ptk. hatálybalépésekor fennálló dologi jogi jogviszonyokkal kapcsolatos, a Ptk. hatálybalépését követően keletkezett tényekre, megtett jognyilatkozatokra a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni.”

A törvény indoklása szerint „A Ptk. Ötödik Könyvének rendelkezései a dologi jogot foglalják magukban, azt a jogterületet, amelynek alapintézménye a tulajdonjog, és amely ezen intézményhez kapcsolódó, túlnyomó részben abszolút szerkezetű jogviszonyokat szabályoz.

A tulajdoni jogviszonyok stabilitásához fontos társadalmi érdek fűződik, éppen ez az egyik oka annak, hogy a Ptk. tartózkodott attól, hogy ezen a területen alapvető változásokat hajtson végre, erre egyébként nem is volt társadalmi igény. Azokon a területeken, ahol az e jogviszonyokat érintő jogi szabályozásban mégis változás következett be, az átmeneti rendelkezések megalkotásánál a jogalkotónak ugyancsak a stabilitásra és az e könyv körébe tartozó jogviszonyok tartósságára kellett figyelemmel lennie.

E jogviszonyok esetében ugyanis tipikusnak tekinthetők azok, amelyek a Ptk. hatálybalépésekor már fennállnak, és fennállásukkal a jövőben is tartósan számolni kell, ezért a szabályozás e körben nem indulhatott ki pusztán abból, hogy az érintett jogviszonyok mikor keletkeztek vagy a dologi jogi szempontból releváns tények mikor következtek be, mert akkor a Ptk. szabályai a hatálybalépésük előtt keletkezett jogviszonyok, illetve bekövetkezett tények esetén akár évtizedek múlva sem lennének alkalmazhatók.

A Dologi jogi Könyv átmeneti szabályozása ezért nem tesz generális kivételt a törvény azon szabálya alól, amely szerint a Ptk.-át kell alkalmazni a hatálybalépése után megtett jognyilatkozatokra, és nem tesz kivételt ez alól abban az esetben sem, ha a dologi jogi tartalmú jognyilatkozatra olyan jogviszonyok vagy tények tekintetében kerül sor, amelyek egyébként a Ptk. hatálybalépése előtt keletkeztek, illetve következtek be.

Ha tehát valamely dologi jogviszony ugyan a Ptk. hatálybalépése előtt keletkezett, de azzal kapcsolatban a Ptk. hatálybalépése után következik be valamely tény, vagy tesznek jognyilatkozatot, erre, és ekként a jogviszonyra is főszabályként már a Ptk.-t kell alkalmazni. Ebből következően például a közös tulajdon keletkezésének időpontjától függetlenül a Ptk. szabályait kell alkalmazni, ha a közös tulajdon használatáról, hasznosításáról, elidegenítéséről, a közös tulajdont érintő kötelezettségvállalásról a Ptk. hatálybalépése után döntenek a tulajdonostársak, vagy ha a közös tulajdon megszüntetését a Ptk. hatálybalépését követően kezdeményezték. Az ismertetett főszabály alól azonban a törvény kivételeket is megfogalmaz, olyan szabályokat, amelyek a Ptk. hatálybalépésekor fennálló jogviszonyokban az utóbb bekövetkező jogi tényekre is a korábban hatályos szabályok alkalmazását rendelik.

Az alperes földhasználati jogosultsága a felperesi földterületekre - a Kúria álláspontjával ellentétben - nem a felperes elzárkózó nyilatkozata alapján szűnt meg 2014. december 31-én, hanem a felek közötti haszonbérleti szerződésben rögzített határozott idő lejártával, amely időpont a Ptk. hatálybalépését követő időre esett. Erre tekintettel valóban a Ptk. szabályait kellene irányadónak tekinteni.

A Kúria döntésében – a Ptk. 41. § értelmezése során a szakaszhoz fűzött indoklásban foglaltaktól eltért, amennyiben figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy közös tulajdon hasznosításáról, a közös tulajdont érintő kötelezettségvállalásról nem a Ptk. hatálybalépése után döntöttek a tulajdonostársak, hanem a Ptk. hatálybalépése előtt. A Kúria által az ítéleti indoklásában hivatkozott P.20.293/2016/26 sorszámú beadvány szerinti haszonbérleti szerződés módosítások a Ptk. hatálybalépése előtt, ráadásul eltérő időpontban – 2009., 2010. és 2013. évben - születtek, vagyis a közös tulajdon használatára az rPtk. szabályai lennének irányadóak.

A Kúria az ítélet indoklásában nem tért ki arra, hogy „az ügydöntő kérdés megítélésében - vagyis annak eldöntésében, hogy az osztatlan közös tulajdonban álló földnek a felperes tulajdoni hányadának megfelelő részén a haszonbérelő alperes használati jogosultsága megszűnt-e azért, mert 2014. december 31. napját követően felperes a tulajdonostársaitól eltérően a haszonbérleti szerződést nem hosszabbította meg, attól az alpereshez címzett nyilatkozatban elzárkózott” miért mellőzte a jogkérdés megítélésében a felek közötti kötelmi – a haszonbérleti - jogviszony szabályainak alkalmazását, a jogviszony létrejöttének és megszűnésének szempontjából, különös tekintettel a birtoklás jogalapja szempontjából.

Álláspontom szerint esetemben a Kúria az indoklási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy a jogkérdésre irányadó jogi normákat miért nem alkalmazta, ezzel a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom sérelmét okozta.

b.c) Kúria indoklási kötelezettségét sértő módon nem indokolta meg, hogy az alperes és a perbeli ingatlanok tulajdonostársai által külön-külön, 2009., 2010. és 2013. években kötött haszonbérleti szerződés módosító okiratokat milyen-, a szerződéskötés időpontjában hatályos jogszabály alapján minősítette a tulajdonostársak közös tulajdon hasznosítására vonatkozó szótöbbségi határozatának és ezáltal az alperes földhasználata jogalapjának.

Álláspontom szerint az alperes és az egyes tulajdonostársak által külön-külön, eltérő időpontban – 2009., 2010. és 2013. évben – kötött haszonbérleti szerződés módosítások közös tulajdonosi határozattá minősítése a Kúria részéről új tényállás alkotásnak minősül, ami az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat sérti.

A Ptk. 5:73. §-a meghatározza a közös tulajdon fogalmát, az 5:74. § a tulajdonostársak birtokláshoz és használathoz való jogát. Ezek eszerint

Ptk. 5:73. § (1) „A dologon fennálló tulajdonjog meghatározott hányadok szerint több személyt is megillettehet.”

Ptk. 5:74. § „A tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatára; e jogot azonban egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak és a dologhoz fűződő lényeges jogi érdekeinek sérelmére.”

A Kúria az ítéleti indoklásban arra hivatkozik, hogy „a 2014. március 15-én hatályba lépett Ptk. 5:78. § (2) bekezdése már nem kívánja meg a tulajdonostársak egyhangú határozatát, ezért a haszonbérbeadáshoz elegendő a tulajdonostársak szótöbbségi határozata.

A Ptk 5:78. § rendelkezik a közös tulajdont érintő határozatok meghozataláról,

Ptk. 5:78. § „(1) A tulajdonostársak - ha eltérően nem rendelkeznek - szótöbbséggel határoznak a közös tulajdont érintő kérdésekben. Minden tulajdonostársat tulajdoni hányada arányában illeti meg szavazati jog.

(2) A tulajdonostársak egyhangú határozata szükséges

a) a rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadásokhoz;

b) az egész dolog feletti tulajdonjog átruházásához, az egész dolog megterheléséhez vagy az egész dologra kiterjedő kötelezettségvállaláshoz.

Álláspontom szerint a perbeli ingatlanok egészének haszonbérbe adása a tulajdonostársak olyan tartós jogviszonyt keletkeztető kötelezettségvállalása, a melyhez a tulajdonostársak Ptk. 5:78. § (2) bekezdés szerinti egyhangú határozata szükséges és nem elegendő az (1) bekezdés szerinti szótöbbségi határozat.

A termőföld haszonbérleti szerződés alapján a haszonbérbeadó kötelezettséget vállal arra, hogy a tulajdonát képező földterületet meghatározott időre a haszonbérlő használatába adja, a tulajdonosi jogosultságai közül az őt megillető használati jogot quasi átruházza a haszonbérlőre.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi. IV. törvény (rPtk) 144. §-a szerint

„A tulajdonostársak egyhangú határozata szükséges

a) a rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadásokhoz,

b) az egész dolog feletti tulajdonjog átruházásához, az egész dolog haszonélvezetbe vagy használatba adásához, biztosítékul lekötéséhez vagy más módon való megterheléséhez.”

A Ptk. indoklása szerint „A közös tulajdon hatályos szabályai elvi jellegű korrekciót nem igényelnek. A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának a tulajdonostársak viszonyát és a közös tulajdon megszüntetését érintő, a rendszerváltozást követően felülvizsgált állásfoglalásai közül a rendelkezés a törvény szövegébe építi be azokat, amelyek az évtizedes bírói gyakorlat tapasztalatai szerint aggálytalan eredményre vezetnek, és elvi természetű, normatív megfogalmazást igénylő tételt tartalmaznak.

A Ptk. indoklása tükrében értelmezve a Ptk. 5:78. § (2) bekezdését megállapítható, hogy az eltérő szövegezés (egész dologra kiterjedő kötelezettségvállalás) ellenére tartalmában megegyezik a rPtk. 144. §-ban rögzített , az egész dolog haszonélvezetbe vagy használatba adásával.

A Kúria indoklási kötelezettségét sértő módon nem indokolta meg, hogy „az egész dologra kiterjedő kötelezettségvállalást” miért nem tekinti olyan kérdésnek, amelyhez a tulajdonostársak egyhangú határozatára lenne szükség.

Összességében álláspontom szerint a Kúria a döntéshozatala során nem indokolta meg, hogy a perbeli esetre hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta, illetve a jogkérdésre vonatkozó jogi normákat miért nem vette figyelembe, megsértve ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Álláspontom szerint a Kúria jogalkalmazása a bírói jogértelmezés olyan kirívó hibája, amely a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozta.

Az Alkotmánybíróság 20/2017 (VII.18) számú határozatában is kifejtette, hogy „Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás

alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”-tárgyi ügyben ugyanakkor a Kúria a fentiek alapján indoklási kötelezettségének nem tett eleget.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének fentiek szerinti sérelmével a Kúria döntése az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésben biztosított tulajdonhoz való jogomat is sérti.

Az Alkotmánybíróság az alkotmányi tulajdonfogalomra vonatkozó értelmezését több határozatában, így a 64/1993. (XII. 22.) AB határozatban is kifejtette.

Eszerint az alkotmányjogi védelem nem azonos az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványainak összességével, sem pedig a tulajdon negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell értelmezni, és így a védelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától.

Az Alkotmánybíróság egy korábbi döntésében rámutatott, hogy a tulajdonjog valamely tartalmi elemének a korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak mint alkotmányos jognak a korlátozásával, és ezáltal csak akkor alkotmányellenes, ha az nem elkerülhetetlen, vagyis ha kényszerítő ok nélkül történik.

Álláspontom szerint a Kúria a jelen alkotmányjogi panasszal támadott döntése a tulajdonjogom egyik tartalmi elemének olyan korlátozását eredményezte, amely nem volt elkerülhetetlen, azaz elkerülhető lett volna, ha a Kúria a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi.

A Kúria a Ptk. 5:78. § (1) bekezdésének alkalmazásával engem a földterületeim birtoklásában, használatában a jogszabály által megkívánt, írásba foglalt haszonbérleti szerződés -, és közös tulajdonosi döntés nélkül megakadályozó alperesi magatartást jogszerűvé minősítette, amely álláspontom szerint a tulajdonjog, mint alkotmányos jog olyan részjogosultságának - konkrétan a használati és hasznosítási jogomtól történő - teljes megfosztásával annak olyan korlátozását eredményezte, ami Alaptörvény ellenes.

Ismételten kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.20.649/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) [REDACTED] indítványozó kijelentem, hogy a Kúria Pfv.VI.20.649/2020/5. számú, az alkotmányjogi panasszal támadott ítélete végrehajtásának felfüggesztését nem kezdeményeztem.

b) Jelen beadványomhoz csatolom a SCHVERTFŐGEL és TÁRSA Ügyvédi Iroda [REDACTED] dr. Schvertfőgel Zsuzsanna részére adott meghatalmazás eredeti példányát.

c) Jelen beadványomhoz csatolom a személyes adataim közzétételére vonatkozó nyilatkozatomat.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Elsőfokú ítélet: Siklósi Járásbíróság 1.P.20.381/2018/75.

Másodfokú ítélet: Pécsi Törvényszék 1.Pf.20.517/2019/4.

Kúria ítélete: Kúria Pfv.VI.20.649/2020/5.

Kelt: Pécs, 2021. április 14. (**kiegészítés: 2021. június 7.**)

[REDACTED]
felperes/indítványozó

jogi képviselő:

[REDACTED]
[Handwritten signature]

SCHVERTFŐGEL és TÁRSA Ügyvédi Iroda,
dr. Schvertfőgel Zsuzsanna ügyvéd

[REDACTED]

